



VÝHLED K NEZAPLACENÍ

Když loni v březnu nastupovala Lenka Žlebková do funkce, mluvili o ní jako o „New queen of Prague’s conference castle“. Nová královna pražského konferenčního hradu ale místo očekávaného rekordního roku dostala hned zkraje nálož v podobě rušených akcí a prázdných sálů. Ovšem nevzdává se a už plánuje velkolepé oslavy, které Kongresové centrum k jeho čtyřicátým narozeninám letos na jaře čekají.

.....
text *Stanislava Lindenthalová* foto *Tomáš Krist, Mafra*

Na cestě k postu generální ředitelky jste prošla snad všemi pozicemi, které pohostinský byznys nabízí. Pracovala jste prý i jako pokojská...

Ano, ještě na vysoké škole jsem odcestovala do Států. Musela jsem uklidit i 16 apartmánů po rodinách, takže nejen pokoje, ale i kuchyňku, ložnici, obývací. Představte si ten popcorn všude. Připravovala jsem také snídaně, pracovala jako servírka, na postu manažerky restaurace... Když jsem se pak vrátila, nastoupila jsem do hotelu do obchodního oddělení. Dnes už mě ale nic nepřekvapí, vím, co která práce obnáší. Nikdo mě sice neošulí, na druhou stranu mám pro zaměstnance obrovské pochopení.

Nemají podobnou praxi třeba v Amazonu? Když nastoupí manažer, musí si povinně odkroutit kolečko, chvíli jako skladník, týden u třídícího pásu.

Taková kolečka jsou u amerických firem standardní. I manažeři musí pochopit, co která pozice obnáší.

Nepůsobí dnes opuštěné Kongresové centrum strašidelně?

Strašidelně ne, ale smutně ano. Za normálních okolností je u nás živo, každý den nějaká akce. Na druhou stranu mě vždycky nabije výhled, který máme. Když na mě dolehne skepse, stačí se projít a pokochat se, na jak unikátním místě jsme. Nejsem

Lenka Žlebková (44)

Na postu generální ředitelky pražského Kongresového centra pracuje od března 2020, předtím ve stejné instituci působila jako obchodní a marketingová ředitelka. Před příchodem do Kongresového centra zastávala manažerské posty v President Hotel Prague, v agentuře CzechTourism a byla také členkou představenstva a ředitelkou v Prague Convention Bureau (PCB). Vystudovala VŠE a mimopracovní život věnuje manželovi a třem synům. Rodačka z Valašska miluje tanec, hudbu a zpěv.

člověk, který by jen seděl s nohama na stole a čekal, co se bude dít. V každé krizi hledám příležitost. Co mi také jiného zbývá než zůstat pozitivní? Mám naštěstí takový naturel. Prý jen 40 % lidí se rodí jako optimisté, tak jsem za takový dar vděčná.

Je ale optimista a optimista, třeba Madeleine Albrightová o sobě říká, že je optimista, který má plno obav.

Já jsem zase možná až přílišný optimista. Nasadím růžové brýle a do všeho se pouštím po hlavě. Samozřejmě si taky někdy nabiju. A jak stárnu, už tuším, co mě čeká... ale stejně do všeho jdu.

Kongresové centrum běžně nemají lidé mezi nejlepšími památkami, které stojí za to navštívit. Vy se to ale snažíte změnit...

Věřím v potenciál místa. Na stole tu leží plán přístavby, první návrhy už od roku 1996. Ještě uvidíme, jak se situace kvůli covidu změní, jestli vůbec bude nová hala potřeba. Projekt jsme ale nezastavili.

V létě se rozhodne, jestli se vykopne, nebo akci odložíme. Novou halu navrhlo španělské studio mladých architektů, OCA. Stavba působí nevšedně, je celá zvednutá na pilířích jako most. Co vidím jako potřebné, je zvelebení celé lokality, Pankráckého náměstí i míst směrem na Vyšehrad. Aby tu vyrostly třeba kavárny, přibylo umění a design. Já se nevzdávám. Na jaře slavíme čtyřicet let od otevření, a tak bychom v červnu rádi na severní terase uspořádali oslavu a zrekapitulovali ta čtyři desetiletí.

Vzpomenete si na nějakou akci, kongres, která se vám hodně vryla pod kůži?

Dvě akce, které jsem tu zažila, mě ovlivnily natolik, že díky nim možná teď sedím na postu ředitelky.

Tou první byl mezinárodní kongres porodních asistentek v roce 2013, tehdy jsem ještě pracovala jako šéfkyně Prague Convention Bureau, prodávali jsme v podstatě Prahu jako kongresovou destinaci. Do hlavního města se sjelo na čtyři a půl tisíce žen ze 126 zemí světa. Seděla jsem v sále na zahajovacím ceremoniálu, na pódiu nastupovaly porodní báby... sál má kapacitu dva tisíce lidí, ale bylo jich tam skoro dvakrát tolik, seděly i na zemi v uličkách. Ve vzduchu vibrovala velmi silná atmosféra a zněly příběhy z afrických zemí, kde na oblast o rozloze 120 kilometrů čtverečních připadá jedna porodní bába. A mojí srdeční záležitostí je mezinárodní kongres ICCA, Mezinárodní kongresové asociace, který se mi v roce 2014 podařilo pro Prahu získat na rok 2017. Mohli jsme předvést, co v kongresovém světě umíme.

Co se dnes čeká od moderního kongresu? Co musí splňovat? Hodně se mluví o hybridních konferencích.

Trendem je udržitelnost, ve všech směrech, i u cateringu. Žádné plasty ani jednorázové přístroje, naopak se využívají lokální suroviny od farmářů. Velký důraz je na využívání moderních technologií, například kvalitní wi-fi, třeba kvůli internetovému hlasování. Také se hojně využívá streamování, které se skokově posunulo a slouží všem, kteří se nemohou dostavit osobně. Samozřejmě osobní setkávání a networking se takto nenahradí.

Věříte, že se vrátí osobní setkávání, tak jak jsme ho znali?

Osobní kontakt je nenahraditelný. Rozhovor nebo jednoduchý mítink jeden na jednoho se nejspíš skutečně online, takový způsob je levnější,

” Osobní kontakt je nenahraditelný. To, co si povíte na konferenci u kafe, si v online prostředí, které je podle mě více formální, nikdy neřeknete.”





” *Manžel víc pečuje, vaří... já dělám kariéru. Na Moravě si z nás celkem utahovali, když se muž vracel domů, říkali: máma jde. Když já, tak: táta jde.*”

ekologičtější, šetří čas i energie. To, co si ale povíte na konferenci u kafe, si v online prostředí, které je podle mě také mnohem více formální, nikdy neřeknete. I když formální... neformální. Často nechtěně vidíte, co se děje na druhé straně v domácnosti, a to pak ty bariéry rychle padají (smích). Ale kongres... to je událost jednou za rok pro vědce nebo lékaře, na kterou se všichni těší.

**Nejezdí stejně hodně lidí na kongresy kvůli chle-
bíčkům, zábavě a potkat staré známé?**

To tak bylo. Kongresy jsou o emocích, o zážitku, o výměně zkušeností. Žádná online konference mně nikdy nedala tolik jako zážitek naživo.

**A co doprovodný program? Firmy jsou asi ochotné
zaplatit za publikum, na kterém jim záleží i tolik,
aby pozvali Maroon 5.**

Myslíte nějakou „špekovku“? (smích) Výhodou Prahy je, že můžete uspořádat galavečeři v nádherných historických prostorech. Nebo velkou párty třeba ve Foru Karlín i s cirkusovým vystoupením.

V Kongresovém centru se pořádají i koncerty.

Máte pro sebe vyhrazené nějaké VIP místo?

Máme sice lóži generálního, ale z ní je horší výhled, než když jste uprostřed sálu. V něm jsou mimochodem původní polstrovaná křesla s individuální klimatizací z roku 1981, jen repasovaná.

**Nad uměním z 80. let asi stále většina ohrne nos,
přitom architekti a umělci často jásají, jak krásné
věci vznikaly.**

Také mě to překvapilo, je samozřejmě diskutabilní, co se komu dnes líbí. Máme tu přes 200 uměleckých děl. Zmínila bych třeba lustry české sklářské školy v historických saloncích. Třeba Američané je velmi obdivují a libují si nad místním geniem loci. Takové trochu muzeum doby. Nebo Dáma s holubicí, socha ve foyer, její hodnota byla vyčíslena až na 11 milionů od autorů Brychtová - Libenský, kteří vystavují od New Yorku po Tokio. Autoři známí po celém světě jsou tu trochu schovaní, i proto se snažíme co nejvíc otevírat veřejnosti, a tak vznikl i Art District Vyšehrad, projekt, který spojuje dobové a moderní umění.

Vy jste takový fanda do umění?

Ne, vůbec ne. Ale přirozeně k němu mám pozitivní

vztah a mám za to, že krásno a umění je třeba podporovat. K obrazům mám velmi pozitivní vztah, emoční. Obdivuji třeba impresionisty. Když jsem studovala semestr v Paříži, milovala jsem Musée d'Orsay, kde jsou vystavena díla Moneta a podobných umělců.

**Myslíte, že i místní začnou ve větší míře jednou
docenovat, jaký potenciál se v Kongresovém
centru skrývá?**

Zatím moc ne. My jsme ta generace, která k něčemu takovému nemá úplně pozitivní vztah. Ale mění se to, i díky pořadům architektů, jako je Adam Gebrian. Kdykoli se u nás objeví třeba studenti Umprumu, vzdychají, jaké krásné máme například schodiště. To nám hodně otvírá oči. A pak zase ten náš výhled... za to se mi kolegové vždycky smějí, když ho zmiňuji jako výhodu na prvním místě. Jenže to je právě ta pomyslná třešnička na dortu, která rozhodne, zda nějaká akce proběhne právě u nás.

**Vy jste rodilá Pražanka, že o tom výhledu s tako-
vou láskou mluvíte?**

Ne, stále Moravačka tělem i duší, i když už v Praze žiji delší dobu, ale pořád žasnou nad krásou hlavního města. Pocházím z Valašska, kde je nám vlastní, jak tomu říkám, vřelé přijetí (smích). Možná i trochu té větší lidovosti. I o svých synech mluvím jako o Moravácích narozených v Praze v Podolí.

Kolik synů máte?

Vychováváme tři kluky, pět, sedm a jedenáct let. S manželem jsme se různě střídali na rodičovské a mateřské. Od začátku jsme to tak měli nastavené, celých dvacet šest let, co jsme spolu. On doma víc pečuje o domácnost, dokonce teď už i vaří a já dělám kariéru, jsem živitel rodiny. Na Moravě si z nás celkem utahovali, když se muž vracel domů, říkali: máma jde. Když já, tak: táta jde.

A jak to manžel snáší?

Statečně. Někdy se ho ptám, jestli mu takové nastavení nevadí, a říká, že ne. My jsme víc přehození i obecně, on má asi víc ženské energie. Má rád klid, je introvert. Já jsem zase extrovertní a baví mě být mezi lidmi. Dobře se doplňujeme. A náš přístup se projevuje i ve výchově, kluci od školky chodili například na kroužek kuchtíka. Jednou budou k nezaplacení! **C**